

MUMYANIN FİKRİ

“Acaba modern dünyayı görse ne düşünürdü?”
(Onikimilyon sekizyüz onikinci ziyaretçi)

Faruk ŞİMŞEK
mechronastamuth@gmail.com

Yayın Bilgisi / Publication Information

EA.11.066.076

- Yayın Türü (Publication Type): Kısa Öykü (Short Story)
- Değerlendirme (Peer-Review): Bu çalışma editöryal değerlendirme sürecinden geçirilmiş olup hakem değerlendirmesine tabi tutulmamıştır.
(This manuscript underwent editorial review and was not subject to external peer review.)
- Etik Beyan (Ethical Statement): Yazar(lar), bu eserin özgün bir çalışma olduğunu, başka bir eserden izinsiz olarak alıntı veya aktarım içermediğini ve yayıma sunulması sürecinde etik yayın ilkelerine uygun hareket ettiklerini beyan eder(ler).
(The author(s) declare that this work is an original creation, does not contain unauthorized quotations or reproductions from other works, and has been submitted in accordance with ethical publishing principles.)

s.s 66-76

Milattan Önce 1279 – Ölüm anı

Hastalık bir yolunu buluyor. Dört senedir halk arasına inmediğim veya kimsenin bana yaklaşmasını kabul etmediğim halde beni buldu ise, herkesi bulur.

Tabi ki gücenmiyorum desem yalan olur. Ben ayrıcalıklı olmalıydım. Babalarımın ve onların babalarının olduğu gibi bir Firavun'um. Bir dilenciyle aynı hastalığa yakalanıp o hastalıktan ölmem nasıl bir mantıkla açıklanacak, merakla bekliyorum.

Vücudumu hissetmemeye başladım. Herhangi bir acının emaresi yok. Ancak halen etrafımdakileri görüp duyabiliyorum. Gözlerim kapalı olduğu halde... Ruhum bedenimden ayrılmış olmalı. Ama böyle olmamalıydı. Bedenim mumyalandıktan sonra mezarıma götürülürken, rahip yapacağı ayinde gerekli duayı okuduktan sonra ağzıma ve gözlerime dokunacak, böylece öteki dünyada görüp, konuşup, yemek yiyebilecektim.

Oysa şimdiden görebiliyor ve duyabiliyorum. Her ne kadar konuşmasam da...Böyle olmamalıydı. Bir terslik var. Ama elimden izlemekten ve duymaktan başka bir şey gelmiyor. Koku yok. His veya acı da yok. Sadece görüntüler ve sesler.

Yanı başımda bekleyen kızlarım Tia ile Henutmire başlarını eğmiş ağlaşıyorlar. Benim de onları sevdiğim gibi, beni severlerdi. Ama kadınların sevgisi, erkeklerden daha derin oluyor sanırım. Bakışlarındaki hüznün olmayan nefesimi kesiyor sanki... Onların evlendiklerini veya torunlarını göremeyeceğim. Bu üzüntü verici, evet. Ancak şimdi ben ölüm nehrinden karşıya geçerken onları bu kadar genç, bu kadar ölümden uzak görmek içimi ferahlatıyor. Zihnimde onlarla ilgili pişmanlıkların bulanık anıları var. Onlarla daha çok zaman geçirmeli, onlara daha çok sevgimi göstermeliydim.

Ölüm nasıl da görüşümü berraklaştırdı.

Sevgili eşim yanı başımda değil. Ölümümle hasta olmuş olmalı. Umarım iyileşir ve mezarıma gömülene kadar onu tekrar görme imkanım olur. Savaşlarla geçen ömrümde ona veya sevgisine pek yer olmasa da, o tam olarak bilmese de onu da hep sevdim. Ya da, bunlar kendime söylediğim bahaneler mi acaba?

Öyle gözüktüyor. Onu da pişmanlıkla anacağım.

Oğlum Ramses de yanı başımda. Ama ağlamıyor. Başı dik ve güçlü. Olması gerektiği gibi. Onu bir asker olarak yetiştirdim. Bu dünyadan ayrılış anlamındaki ölümden korkmamayı veya hüznülenmemeyi öğrendi. Hükümdarlığımızı daha güçlü yapıp genişleteceğine dair inancım tam. Umarım ona aşıladığım bu hırslar, ona sanat ve bilim hakkında öğrettiklerimi unutmasını sağlamaz. Babasının ölümünü izlerken bile oldukça güçlü gözüktüyor. İnsanın sevdiklerini ağlarken görmesi üzücüdür. Oğlumu bu yaşta ağlarken görmediğim için gerçekten de sevindim.

Yaklaşık iki aydır odamda, yatağında hasta olarak yatmakta idim. Her ne kadar sevdiklerim bana konuşmalarıyla güç vermeye çalıştılsa da, etrafımdakilerin ölümüne hazırlandığını hissedebiliyordum. Peki ben hazırlandım mı?

Hazırlanacak ne vardı ki? Ölümsüzlük benim doğuştan ve soyumdan gelen hakkım. Bu dünyadaki ölümünden sonra, beni öteki dünyaya olan yolculuğuma eksiksiz uğurlamaları için yakınlarıma ve başrahibime güveniyorum. Zaten başka çareleri de yok, yerime geçecek oğlum tahtımda hak sahibi olmak için bu yükümlülükleri yerine getirmek zorunda. Kültürümüz, kurallarımız ve inançlarımız bunu gerektiriyor.

Yaşamımda oldukça emin olduğum şeyler nasıl da birer şüphe kaynağına dönüşüyor böyle? Ölümün öngörülemez bir etkisi daha...

Bedenimi temizleyip en iyi kıyafetlerimi giydirdikten sonra beni bir süre daha yatak odamda tuttular. Bu hastalıkla olan ve aylarca süren savaşım beni oldukça zayıf düşürdüğünden, savaşçı firavunun o heybetli görüntüsünü geri getirmeleri biraz zamanlarını aldı. Ancak doğru malzemelerle, başardılar. Yatak odamdaki yatağın altına bir takım destek malzemeleri koyarak yatağı yükselttiler ve bir çeşit sunağa benzettiler. Yüzlerini hatırladığım kadarıyla hanedanın dört bir yanından gelen akrabalarım ve ülkemin önde gelenlerinin ziyaret edebilmeleri için beni bir gün daha burada tutacaklar.

Milattan Önce 1279 - Mumyalama

Babamın veya başkaca kişilerin mumyalanma işlemleri sırasında yanlarında hiç bulunmadım. Yani hiç bu işlemi görmedim. Detaylarını elbette biliyorum. Ancak insanın bunu kendisinin yaşaması başkaca bir tecrübe.

Vasiyet etmiş olduğum gibi, bedenimi Osireion'a götürecekler. Zaten Osireion tapınağını yaptırmamın bir sebebi de bana yaraşır bir mezar görevi görmesi içindi. En büyük eserlerimden biri. Ama öncesinde sarayıma yakın olan tapınağa getirildim ve mumyalama işleminin ilk safhası orada yapılacak.

Tapınağın içine benimle birlikte başrahip, başkaca üç rahip daha ve sekiz çırak rahip girdiler. Mumyalama ritüeli bizim inancımıza göre en kutsal süreçlerden biri olduğu için, hak etmeyen gözlerle layık bir tecrübe değildi. Ancak aslında, bir çeşit mezbahaya götürüldüğümü biliyordum. Yine de bunun yükselişim için gerekli olduğu gerçeği, fiziksel dehşetin hafiflemesini sağlıyordu. Hem; zaten acı hissetmeyecektim.

Tapınağın ana salonunda bulunan, vücudumu yatırdıkları taş masanın etrafında farklı renklerdeki mumlar yanmakta. İçeriye ruhani bir loşlukla aydınlatıyorlar. Etrafta tütsülerin de yanmakta olduğunu görüyorum. Ancak koku alamadığımdan onların nasıl koktuğunu bilmiyorum. Bu iyi bir şey olmalı, çünkü önümdeki süreçte maruz kalacak olduğum kokuların hepsinin güzel olacağına dair şüphelerim var... Taş masaya ilk yatırıldığımda o masanın soğukluğunu hissetmek istedim. Soğuğu özlemek...Garip. Ama tabi ki hissedemedim.

Rahipler giysilerimi çıkarıp dualar eşliğinde vücudumun tamamına bazı ilaç ve kremler sürdüler. Görüşüm halen vücudumda kısılı kalmış durumda. Sırt üstü yattığımdan ve başımı kaldırıp bakamadığımdan neler olduğunu göremiyorum. Ancak karın bölgeme yaklaşır uzaklaşan bıçak ve diğer aletlerdeki kanı gördüğümde, mumyalama işleminin başlamış olduğunu anladım. Uzun sürecekti. Yaklaşık iki ay. Beni mezarıma kapatmadan ve mumyalamadan önce vücudumdaki tüm nemi almaları gerekiyordu ve bunun için bir çok kez farklı merhemlerle vücudumu kaplayıp bekleyeceklerdi.

Gözlerimi de çıkarıp kavanozlara koydular ve yerine göz çukurlarıma çam küreler yerleştirdiler. Ancak görüşüm bozulmadı, halen görebiliyorum. Demek görmek vücudumla ilgili değil, ruhumla ilgili bir beceri. Ama böyle olmamalıydı. Bu benim öğrendiğim ve inandığım hiç bir şeye uymuyor...

Aradan elli beş gün geçti ve mumyalama işlemi halen devam ediyor. Detayları hatırlayamıyorum çünkü sık sık düşüncelere dalıp gider oldum. Yirminci günden sonra, mumyalama işlemini yapanların halen huşularını koruyabilmiş olmaları gerçekten hayret verici. Gerçekten inançlı kimselermiş. Çünkü bedenime yapılan işlemler, bir kasapta yapılanlardan biraz hallice. Onlar böyle düşündüğümü bilselerdi acaba ne düşünürlerdi? Veya onlar acaba neler düşünüyor? İçimi açıp baktıktan sonra da hala inandığımız ilahların vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyorlar mı?

Beni özel karışımlarla hazırlanmış keten şeritlerle kaplamaları oldukça uzun sürüyordu. Her bir uzvumu kumaşla sardıktan sonra, sekiz saat bekliyor ve diğer uzva geçiyorlardı. Bu şekilde tüm vücudumun keten sargılarla kaplanması yaklaşık iki hafta sürdü. Bunun detayları Ra'nın Altın Yaşam Kitabı'nda yazmakta idi. Ancak yaşarken hiç zahmet edip bakmamıştım.

Mumyalanmam tam olarak bitmeden beni önceden hazırlanmış altın bir sandukaya koydular. Altın sandukanın dışındaki abartı hatlara sahip, gücün ve ölümsüzlüğün simgesi şeklinde yapılmış yüz, benim gerçekten de öteki dünyadaki halim olacaktı. Demek ki bu doğrudu, çünkü beni bu sandukaya koyduklarından sonra da görmeye ve duymaya devam ettim. Tıpkı beklediğim gibi, yeni şeklim buydu.

Evet, mumyalama işlemi tam olarak bitmeden beni bu sandukanın içine koymuşlardı. Çünkü hatırladığım üzere, mumyalama işleminin kalan kısmı, ölümlü bedenimin ebedi istirahatgahı olacak Osireion'daki mezar odamda yapılacaktı.

Milattan Önce 1279 - Gömülüş

Ölümlü vücudumun bulunduğu sanduka Osireion tapınağına getirilirken, kölelerin yüklendiği bir arabada taşınmıştı. Yolculuk sırasında yatmakta olduğum sırt üstü pozisyonda, etraftakilerin seslerini duyabiliyor ve balkonlardaki, duvarlardaki insanların geçişimi izlemelerini görebiliyordum. Çoğu ağlıyordu. Ağlamaları da gerekiyordu, beni seviyorlardı.

Hayır...

Bu aslında doğru değil. Neden hala bu yalanı kendime söylüyorum ki? Kendimi kandırmaya devam etmenin artık ne anlamı var? Yöneticilerine olan sadakatlerini göstermemeleri halinde kırbaçlanacaklardı, bu yüzden ağlıyorlardı. Belki aralarında, önceden sahip oldukları iltimasları benim ölümüm sebebiyle kaybettikleri için gerçekten yüreklice ağlayanlar vardır tabi ki... Ama ölümden bile istisnalar kaideyi bozmuyordu. Ölüm, istisna değildi. Ben; istisna değildim.

Tapınağa olan yavaş ve sıkıcı yolculuğum sırasında, şehirden çıktıktan sonra sürekli olarak gökyüzünü izledim. Bulut yoktu ve açık, mavi gökyüzünü izlemek beni ferahlatmıştı. Yükseleceğim yer... Gideceğim öteki dünya bu göklerin ardında idi. Ancak aklıma aniden düşen bir düşünce, beni dehşete düşürdü.

Az sonra tapınağa koyulacaktım. Ve mumyalama işlemi tamamlandıktan sonra tapınağın girişi granit kaya bloklarla -bir daha açılmamak üzere- kapatılacaktı.

Bu karanlık demekti.

Yükselişim ne kadar sürecekti? Mumyalama işlemim bittiği gibi bu bedeni terk edecek miydim? Yoksa bir süre tapınakta karanlığın içinde kalmam mı gerekecekti? İnancımızın yazılı veya sözlü kaynakları bu detayları belirtmiyordu. Ben de yaşarken akıl edip de hiç bir din adamına bu soruyu sormamıştım. Ama mantıklı olan, hep olacağını varsaydığımız; yükselişimin mumyalanma işleminden sonraki dualar bittikten sonra olmasıydı. Evet, böyle olmalıydı. Karanlığa bakmaya ne kadar süre katlanabilirdim ki?

İşte, Osireion Tapınağı... Başyapıtım.

Henüz içeriye girmedik. Ancak tapınağın içeriden de dışarıdan görüldüğü kadar heybetli görüldüğünü biliyorum. Yapımının neredeyse her bir safhasında başındaydım. Tıpkı oğlum Ramses gibi, bu da kalanlara benim mirasım olacak. Yapımda seksen beş kölem ölmüştü. Abydos denilince akla on beş yıldır Osireion ve ben gelmekte idim.

Sonunda tapınağa varmamız dört saat sürdü. Beni yine girişteki bir sunağa yatırdılar. Tapınağın girişinde halkın toplandığı alanda baş rahip gerekli efsunu söyleyip ağzıma ve gözlerime dokundu. Zaten keten bez tabakasının arkasından da olsa görebiliyordum, bu yüzden gözlerim açısından değişen bir şey olmadı. Ancak konuşmaya da başlayamadım. Eşim etrafta görünmüyordu. Acaba ona da bir şey mi olmuştu?

Hayır, öyle olsa onun vücudu da buraya getirilirdi. Keşke onu da son bir kez görebilseydim. Onu görmeden tapınağın içine götürülüyor olmak yüreğime tarifi zor bir ağırlık verdi. Öfkeyle haykırıp itiraz etmek, emretmek istedim. Ama tek yapabildiğim görmek ve duymak. Şimdi, bu halimde; emredebildiğim hiçbir şey yok.

Beni içeriye taşıyıp başka bir sunağın üzerine koyduklarında, tapınağın girişini bir hasır ile geçici olarak kapattılar. İçeriye sadece rahipler ve yardımcıları girmişti. Ailem bile içeriye alınmamıştı, bu çok önemli ve katı bir kuraldı. Aksi, ebedi istirahatgahımın kutsallığını bozardı.

Tekrar sandukamı açar ve ölümlü vücudumu oradan çıkararak bir masanın üzerine yerleştirirlerken, bunu yapan rahipleri izledim. Aralarından sadece başrahibi tanıyorum. Uzun süredir bu görevdeydi ve sadık bir adamdı. Hükümdarlığım boyunca bana hiç bir sorun çıkarmadı. Diğer genç rahipler ise üzerimde çalışırken oldukça sessiz ve ciddi görünüyorlar. Acaba saygıları bana mı, yoksa başlarında onları izleyen başrahibe mi?

Mumyalama işleminin bitmesi iki hafta daha sürdü. Rahipler her gün dörder saat çalışıp, işleri bittiğinde sürdükleri merhemlerin vücuduma işlemesi için beni bırakıp gittiler. Birkaç gün sonra, gelip gidişlerini bekler oldum. Çünkü insan yalnız kaldığında, bir süre sonra düşünecek şeyleri bitiyor. İşte o zaman geriye endişeler ve korkular kalıyor.

Son keten sargılar da vücuduma sarıldıktan sonra vücudumu tekrar altın kaplı sandukanın içine koyup kapağını kapattılar. Ayrıca bu sandukayı da taş bir lahitin içine yerleştirdiler. Bu lahitin de dış

yüzeyi benim ölümsüz betimlemem ile şekillendirilmişti. Yine, görüşüm ve duyma yetim bende kaldı. Sanki artık gözlerim, lahitin üzerindeki abartılı tasvirimin gözleriydi ve artık oradan görüyorum.

Lahitimin etrafındaki mumları ve tütsüleri yaktılar. Her rahip sırayla birer dua okuduktan sonra yavaşça ve huşuyla uzaklaştılar. Yükseliş anım yaklaşıyor olmalıydı. Kalbim atmasa da içimi bir heyecan duygusu doldurdu.

Evet, bu dünyaya özgü her şeyi geride bırakmaya, atalarımı görmeye hazırım.

Başrahip de geldi ve duasını okudu. Ardından elinde bulunan küçük maşrapadan daha önce hazırlamış olduğu bir sıvıyı lahitin etrafına döktü ve tapınaktan çıktı. Tapınağın uzun koridorunda yürüyüp gidişini, beni burada bırakışını izlemek oldukça garip bir duygu.

Hala yükselmedim...

Bir süre sonra kölelerin uğraşlarının sesi kulağıma gelmeye başladı. Tapınağın girişini kapatacak olan, tonlarca ağırlıktaki devasa granit blokları yerleştiriyor olmalıydılar. Çünkü o taraftan gelen gün ışığı gittikçe azalmaya başladı ve yaklaşık bir saat sonra tamamen yok oldu.

Sessizlik...

Hayatım boyunca hiç böyle bir sessizlik yaşamamıştım. Askerlik yıllarımda dağ başında en yakın şehirden kilometrelerce uzakta kaldığım olmuştu. Ancak o zaman bile bu kadar sessiz değildi, gece hayvanları, rüzgarın sesi, böceklerin sesleri vardı. Ama şimdi ki; mutlak sessizlikti...

Ne kadar ezici bir varlığı varmış bu sessizliğin böyle? Düşüncelerimin bile kendi zihnimde duyulmasını zorlaştıracak kadar gürültülü nasıl olabiliyordu bu mutlak sessizlik?

Şimdi içerisi sadece az önce yakılan mumlar ile aydınlanmakta idi.

İki buçuk metre boyundaki taş lahiti dikine yerleştirdikleri için, tam karşımda tapınağın geniş salonunu rahatlıkla görebiliyorum. Ancak daha ilerisindeki bir buçuk saat kadar önce başrahibin yürüyerek çıktığı uzun koridor gölgelere karıştı. Mumların ışığı oraya ulaşamıyor.

Milattan Önce 1250 – Karanlık

Başrahip yürüyüp tapınaktan çıkalı, Mumlar söneli ne kadar zaman olmuştu? Aylar mı? Bir yıl mı?

Başlarda -ilk bir kaç gün- zamanın akışını hissedebiliyordum. Her ne kadar algıladığım tek şey karanlık ve sessizlik olsa da, bir süreliğine zamanın kaydını tutabiliştim. Ancak bir haftadan sonra zaman, kesin ve net olarak anlamını yitiriverdi. Daha önce fark etmediğim bir şey daha var. Bu korkunç farkındalık... Neden uyuyamıyorum? Neden düşüncelere, rüyalara dalıp gitmiyorum? Bu devasa karanlık ve sessizlik, beni ilk defa -kelimenin tam anlamıyla- kendimle baş başa bıraktı.

Yıllardır duyduğum, bildiğim bir gerçek; birdenbire zihnimde farklı bir anlam kazandı.

Ölümsüzlükten kasıt bu olabilir mi acaba?

Bu karanlık ve sessizlikte sonsuza dek farkındalık içinde kalmak? Bu nasıl zalim bir varoluş böyle?

Delirmem ne kadar sürecek?

Milattan Önce 1100 – Karanlık

Gökyüzünü, çocuklarımı, eşimi bir kez daha görmek için neler vermezdim.

Ya da bir şeyi -bu karanlık dışında- herhangi bir şeyi görmek... Sevdiklerimin sesini, bir kuşun ötüşünü, bir nehrin akışını; hayır... bir böceğin yerde sürünmesini bile duymak.

Ses veya görüntülerin anlamlarını yitirmesi ne kadar süre alacak? Anılarım ne zaman solmaya ve yok olmaya başlayacak? Zihnimdeki o güzel görüntüler, renkler ve ışıklar; kulağıma bir zamanlar çalınan o şarkılar ve çocuk gülüşmeleri ne zaman hiçliğe karışacak?

Lakabım Mery-en-ptah idi. Ptah'ın sevdiği, Ptah'ın seçilmişisi...

Peki Ptah nerede?

Tahtıma Men-maat-re¹ yazdırmıştım.

Ra nerede?

Milattan Önce 1078 - Ziyaretçiler

Kaç yıl geçti? Bilmiyorum. Hem, neden bileyim ki? İnsanoğlu yaşarkenki işleri için zamanın hesabını tutar. Ben neden tutayım? Artık bu istek ve gereklilikten muafım diye düşünüyorum. Evet, içimden zaman hakkında düşünmek veya zamanı sormak gelmiyor artık. Zamanın hep oralarda bir yerlerde benim için akıp gitmekte, benim için tükenmekte olduğu bilgisinin verdiği rahatsızlık hissi üzerimden kalkmıştı. Bu tuhaf bir rahatlama ve boş vermişlik duygusu veriyordu insana.

Mezar odam tekrar açılıyor. Mezar soyguncuları mı? Olabilir, yanımda benimle birlikte kişisel hazinemden bir kısmı da gömülü.

Ama sonradan gördüm ki bunlar Horus'un rahipleri.

Mezarımı yenilemek için gelmişler. Gelişlerini duymak ve mezarın girişini kapatan dev granit bloğun çekilmesiyle tapınağın içine ışığın dolması...

Uzun süredir bu kadar mutlu olmamıştım.

Rahiplerin dua okuyan sesleri, etrafı temizleyenlerin kullandığı süpürgelerin yere sürtüşleri, yanan mumların etrafı aydınlatan ışığı... İnsan istediğinde ne kadar basit şeylerden zevk alabiliyormuş böyle?

Ne az şey, kişiye yetebiliyormuş...

¹ **Men-maat-re:** Ra'nın adaleti sonsuzdur.

Onlar giderken gözlerim ve kulaklarımla yakalayabileceğim en ufak kırıntıları bile algılamaya çalışıyorum. Onların tüm detaylarını inceliyorum. Bu rahipler farklı ve başlarındaki başrahip de farklı. Ayrıca giysilerindeki süslemeler, renkler ve kumaşın türü de farklı.

Ne kadar zaman geçmişti böyle? Rahiplerin giysilerinin şekilleri öyle birkaç yılda değişecek şeyler değillerdi...

Yakıp bıraktıkları mumlar birkaç saat sonra söndüler ve granit bloğun mezarımı mühürlemesiyle eski dostum karanlık tekrar geri geldi.

Milattan Önce 850 - Unutuluş

Tek yapabildiğim şey unutmak... Tekrar tekrar. Sırayla ve acımasızca, unutuyorum. İlk olarak kızlarımın yüzlerini unutmaya başladım. Yaşamımda aile bireylerimden en az onlarla zaman geçirmiştım. Yüzlerini unuttuğum için büyük bir hüznün ve suçluluk duygusu içerisindeyim. Ama benimle aynı durumda kim olsa aynı şeyi yaşamak zorunda olacaktı. Sonra eşim ve oğlumun yüzünü unuttum. Daha da kötüsü, eşimin...adını unuttum.

Ben bu ayıpla nasıl var olacağım?

Yaşarken görmüş olduğum şeyleri; gökyüzünü, ağaçları, nehirleri, insanları halen hayal edebiliyorum. Duyduğum sesleri halen tekrar duyuyormuş gibi hayal edebiliyorum. Ama bunu yapmak, gün geçtikçe zorlaşıyor. Koyunları ve keçileri hatırlıyorum. Ama dün, onların nasıl sesler çıkardıklarını artık hatırlayamadığımı fark ettim. Herhalde dündü...Belki de yıllar öncedir.

Bazen saatlerce -belki de günlerce- bir şey düşünmeden veya hatırlamadan öylece karanlığa bakıp dipsiz sessizliği dinliyorum. Bu bir uyku değil, çünkü geçen her saniyenin farkında olarak, etrafımdaki karanlığın ve sessizliğin farkında olarak yapıyorum bunu.

İnsan yaşarken, uyuyup kendini unutmanın ne büyük bir nimet olduğunu bilemiyor.

Milattan Önce 300 – Sesin anısı

Yıllar geçmiş olmalı. Evet, ben gömüleli en az beş-on yıl olmuş olmalı. Az önce bunca yıldır ilk kez bir şey duydum. Bu derin ve acımasız sessizliği bir ses böldü. O sesi duymamla tüm varlığımın ona yönelmesi bir oldu. Evet, birkaç saniye süren o seslerin tadını çıkardım. Derin ve güçlü homurtular ve sürtünmeler. Büyük ihtimalle bir depremdi. Bu sesi gömüldükten sonra birkaç kez daha duymuş olduğumu şimdi hatırlıyorum...

Yani ölümümünden sonra olanları bile unutmaya başladım.

Bir melodiyi mırıldanabilmek için neler vermezdim...

Milattan sonra 100 - Sethos

Yunanlılar bana bir isimle seslenirlerdi. O ismi duyduğumda çok hoşuma gitmişti ve bir süre kullanmıştım. Evet, o anın verdiği hissi hatırlıyorum ama isim neydi...

Evet hatırladım; Sethos.

İçinde bulunduğum tapınağın ismi neydi? Hatırlamıyorum. Ama ben yaptırmıştım, onu hatırlıyorum. Benim başyapıtım. Tıpkı oğlum gibi...

Oğlum...

Hatırlamaya çalışmaya korktuğum şeyler olduğundan dolayı -eşim ve çocuklarımla isimleri gibi-, zihnimi başkaca yerlere yönlendirmeyi uzun süre önce öğrendim. En büyük korkum; çabalasam da onları hatırlayamamak. O yüzden şimdilik, çabalamadığım için hatırlayamadığım yalanının arkasına sığınıp, çabalamıyorum.

Topraklarımı genişletirken Hititlilerle, Suriyelilerle ve Filistinlilerle birçok savaş yaptım. Evet bu yerler, isimleri ve görüntüleri hala aklımda. Savaş, insanın zihninin öyle derinliklerine işliyor ki, o anıları unutmak zor oluyor demek ki.

Milattan Sonra 500 – Seti Mery-en-ptah

Mısır Krallığı sayemde en güçlü krallıklardan biriydi. Öyleydi değil mi?

Peki acaba şimdi işler nasıl? Oğlum acaba şu an ne yapıyor? Şimdiye oldukça yaşlanmış olmalı. Acaba benim kadar başarılı bir yönetici olabildi mi?

Ben?

İsmim neydi?

Ah evet. Seti Mery-en-ptah.

Yükselişim... Evet, ben yükselişimi bekliyordum değil mi? Peki neden bekliyordum ki?

Milattan Sonra 1100 – Ölümsüz ölüm

Zamanında matematiğe kafa yormuş ve temel matematik öğrenmiş olmayı dilerdim...

Karanlığın içindeki yıllarımdan sonra bu istek; gerçek pişmanlıklarımdan oluşan listenin başına yerleşti. Bunca boş zaman, dikkat dağıtacak ve oyalayacak başka hiç bir şey yok. Ah, matematik üzerine düşünüp ne sırları çözebilirdim! Veya başka herhangi bir bilimi öğrenmiş olsaydım. Ama savaş ve ülkemin yönetimi dışında tek ilgilendiğim şey, sanattı. Benim yönetimimde ülkemdeki sanatın niteliği ve niceliği öylesine artmıştı ki... Bu yüzden hayattaki ilgi alanlarım konusunda pişman değilim. Sadece eksiklerim vardı... Umarım oğlum bu konuda benim adımlarımı takip etmemiştir.

Farkındalığım uzun yıllardır bu karanlığın içinden bana oldukça tuhaf sorular getiriyor.

Acaba benim gibi diğer firavunlar da şu an mezarlarında bu soruları düşünüyorlar mı? İnancımda öngörülen yükseliş henüz olmadı, olacağı da benzemiyor. Peki bu ölümsüz ölüm, şu an dünyadaki tüm mezarlarda olabilir mi?

Milattan Sonra – 1881 - Aydınlık

İşte... bir deprem daha...Ya da hayır, tekrar mezarımı temizlemeye gelen rahipler mi?

Korkunç bir patlama sesi! Böylesine bir patlamaya ne sebep olabilir? Gökten düşen ateş topları mı? Dünyanın sonu mu geldi?

Bunu arzuladığım için beni kim suçlayabilir ki?

Patlamadan sonra devam eden takırtı ve sürtünmeler aylarca sürdü...Evet aylarca sürmüş olmalı. Ay, gün, yıl... Aslında ne kadar da aptalca ve gereksiz birimler.

Sonunda mezarımın girişini kapatan granit blok yerinden kımıldadı ve tekrar açılıyor. Kaç yıl sonra? Yirmi yıl mı? Elli mi?

İçeriye kıpkırmızı bir ışık doldu. Işığın kaynağı olay ve şu an yerde duran şey aynı zamanda gürültüyle cızırdıyor da. Bir muma benziyor, ama alevi mum alevi gibi cılız değil. Çok daha güçlü. Tanrıların işi olmalı. Arkasından içeriye birileri giriyor.

Bu mu? Yükselişim sonunda geldi mi?

İçeriye gelenler...

İnsanlar.

Hepsi tapınağın farklı köşelerine dağılarak etrafi incelemeye başladılar. Biri ise bana doğru geldi. Bana bakıp bir şeyler söylüyor ama konuştuğu dili daha önce hiç duymadım. Benzerini bile duymadım. Öte yandan benim konuştuğum dili konuşuyor da olabilir. Çünkü kendi ismini bile unutan birisi, gayet normal olarak konuşmayı ve dili de unutmuş olabilirdi.

Gayet normal... Bunu düşünceyle gülme hissini hatırlar gibi oldum.

Milattan Sonra 1950 – Yükseliş

Ne kadar da aptalmışım...

Ben oğlumun halen yaşadığını sanarken, oğlumun torunlarının torunları toprak olmuş bile. Neredeyse 3.000 yıl!

Karanlık ve sessizliğim içinde zamanın ölçüsünü bu kadar mı kaçırmışım!?

Mezarımdan çıkarılıp -onların tabiriyle- bir Müze'ye getirileli yaklaşık iki asır oldu. Önceleri beni lahitimden çıkarıp üzerimde incelemeler yaptıktan sonra, beni tekrar sandukamın içine koyarak bu müzelerinde sergilemeye başladılar. Tıpkı benim avladığım hayvanların postlarını duvarlara asıp misafirlerime sergilemem gibi...

Milattan Sonra 2018 – 40 Lira

Yıllar boyunca önümden geçip giden -ziyaretçileri- dinleyerek şu anki dünyanın üç dilini öğrenmem yaklaşık altı yılını aldı. İnsan konuşup araştırma yapmadan ve öğretmensiz ancak bu hızda öğrenebiliyor. Etrafımda bulunan saat denen zaman ölçme aygıtları ve müzeye gelip gidenlerin geliş zamanları sayesinde zamanın hesabını tekrar tutabilir oldum.

İnsanlar bilimde ve teknikte çok ilerlemişler. Benim zamanımdaki insanların görse secdeye gidip tapınacağı şeyleri, şimdiki insanlar ceplerinde taşıyorlar. Eğer yavaş yavaş, sindire sindire bunları duyup öğrenmemiş olsam, ilk gördüğümde ben de öyle bir tepki verirdim. Benim bulunduğum müzeyi ziyarete 40 Lira karşılığında giriyorlar. Herkes karşılayabildiğine göre bu çok cüzi bir meblağ olmalı...

Ne zaman doğduğumu, eşimin ve çocuklarımdan adını; hatta annemin adını bile buraya gelip giden rehberlerin konuşmaları sayesinde tekrar hatırladım. Hayır; tekrar öğrendim. Yanlarındaki ziyaretçilere benim hayatımı anlatan rehberleri dinlerken, yine utandım. Ailemin isimlerini benden çok daha iyi bilip hatırlıyorlar. Ve benim hayatımı. Önümden geçip giderlerken onlardan öğrendiğim bu bilgi kırıntılarının, onların tekrarlamaktan sıkıldıkları bu verilerin ve isimlerin benim için ne kadar değerli olduğunu bir bilseler...

Bu değerli bilgileri tekrar hatırlamak ve bu kez değerlerini gerçekten bilmek;

Yükselişim bu olmalı.